

[Justitsministeren.]

Aar, medens andre Stater maaske vilde have givet jer en langt alvorligere Straf. Men det, at vi straffer dem, er ud fra et statsretligt Synspunkt fuldstændig rimeligt. Det er den Pris, de maa betale, fordi de, skønt danske Statsborgere, har følt en saa stærk Tilknytning til Tyskland, at deres Samvittighed tilsagde dem, at de maatte melde sig til tysk Krigstjeneste. Og uden denne Pris, vil jeg sige, vilde den Handling, de har foretaget, maaske for dem selv tabe lidt af Værdien. (*Christmas Møller*: Det var nu ikke saa rart at melde sig til Østfronten!) Der er ikke Tale om, hvorvidt det var rart, der er Tale om, at de Mennesker, skønt de var danske Statsborgere, meldte sig til Krigstjeneste hos den Nation, som var vor Fjende, og det kan maaske moralsk forsvares, men statsretligt er det forkert, og derfor er det rimeligt, at den danske Stat giver dem en mindre og mild Straf. Det er mit Syn paa Sagen. Derfor synes jeg ikke, der er noget dør at fortryde, og jeg gentager, at den Rigsdag, som i Sommer vedtog denne Ordning, kan da i hvert Fald ikke staa i Dag og have Hovedpine over, at den har gjort det; saa skulde den have tænkt sig om i Sommer.

Jeg sagde, at Straffene blev ikke nedsat saa meget for de mindre Forbrydelser, som jeg og det juridiske Udvalg havde ønsket, men selv om det ikke skete, tror jeg alligevel, vi kan være bekendt i det store hele at vedkende os den Strafudmaaling, som vi nu efter Revisionen er kommet ind paa; det er i alt Fald mit Standpunkt. Jeg synes den er retfærdig og rimelig. Det har da ogsaa vist sig, at den Revision, vi gennemførte, har faaet sine betydelige Følger.

Jeg kan nævne, at medens vi før 29. Juni 1946 kun havde en enkelt Højesteretsdom af mere principiel Betydning, den Dom, der fastsatte Straf for en Frikorpsmand til Fængsel i to Aar, er der af Højesteret truffet flere Afgørelser efter Juni 1946, som selvfølgelig maa faa og har faaet Betydning i en Række Afgørelser ved Landsretter og Underretter. Saaledes har Højesteret ved to Domme af 2. Juni 1946 taget Stilling til Vurderingen af Frontkæmperes og Brandmænds Forhold, hvor der foreligger en særlig Tilknytning til det tyske Folk, hvad man netop i Revisionsloven af 1946 udtalte, at man ønskede, Domstolene skulde gøre. Straffene blev i disse to Tilfælde, hvor der altsaa forelaa Tilknytning til det tyske Folk, fastsat til Fængsel i henholdsvis 1 Aar for Frontkæmpere og i 8 Maaneder for Brandmænd. En anden Højesteretsdom af 3. Sep-

tember 1946 har nedsat Straffen for en tiltalt, der havde meldt sig til Tjeneste ved Waffen SS før 29. August 1943, til Fængsel i 1½ Aar, og er altsaa herved gaaet ned under den Straf af 2 Aar, som Højesteret i November 1945 fastsatte som normal Straf for Frikorpsfolk; man har altsaa, saaledes som vi ønskede ved Revisionsforslaget, taget Hensyn til, at de paagældende har meldt sig før 29. August 1943. Endelig har Højesteret den 6. September 1946 nedsat Straffen for et Medlem af Sommerkorpset, der fra Marts til Juli 1944 havde gjort Tjeneste som Brandmand paa en Flyveplads efter at have gennemgaaet den sædvanlige Uddannelse i Jonstrup, fra 4 Aar til Fængsel i 2 Aar 6 Maaneder. Om kort Tid kan vi endelig vente en Sag vedrørende en Marinevægter bragt for Højesteret, og den Straf, Højesteret her maatte fastsætte, vil selvfølgelig ogsaa blive normgivende for den Straf, andre, der har været Marinevægttere, skal have.

Betydningen af disse Højesteretsdomme, der altsaa i nogen Grad har ændret tidligere Praksis, har været den, at vi ved Ankenævnets Gennemgang af de forskellige Sager og Indstilling til Justitsministeriet om Benaadning har ladet dem være afgørende, saaledes at vi igennem Benaadning har nedsat Straffene for alle, der tidligere har faaet højere Straf for de samme Forseelser, i Overensstemmelse med den Praksis, der er gældende i Dag, saaledes at vi i Virkeligheden nu er naaet til, at der er Lighed med Hensyn til de Straffe, der er ikendt. Jeg tror, at vi i det store og hele nu kan sige, at vi dermed gennemfører dette Retsopgør paa en retfærdig Maade, som vi fuldt ud kan være bekendt.

Dernæst er der Resocialiseringen. Jeg skal ikke sige mange Ord derom. Jeg glæder mig over, at alle Partier er enige om, at de Personer, der har udstaaet deres Straf, og som selv ved deres rolige og tilfredsstillende Optræden viser, at de har gjort sig værdige til Samfundets Tilgivelse, har vi Pligt til at tage tilbage til Arbejdet paa Arbejdspladserne, derunder selvfølgelig ogsaa Kontorer.

Det glæder mig, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen er fuldt ud enig i dette Standpunkt, selv om han gør den lidt kedelige Tilføjelse, som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard paatalte, at „det er forstaaeligt, om Folk ikke er saa begejstrede herfor“. Jeg vilde ønske, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen vilde slette denne Tilføjelse, saa vi alle kan enes om, hvad vi bør enes om, at i de Tilfælde, hvor Straf er ud-